

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

เปิดมรรคผลนิพพานที่จิต

ก่อนจึงหัน

ท่านทั้งหลายมาวัดดูให้ดีนะ ตาตั้งแต่วันเกิดมา หูตั้งแต่วันเกิดมา จมูก ลิ้น กาย ใจ ตั้งแต่วันเกิดมา สัมผัสสัมผัสยุ่งกันกับพวกมูตรพวกคุณ ให้แทรกเข้าหาธรรมบ้าง จะเป็นสาระในตัวของเราเอง มาวัดก็ดูให้ดี อย่ามาเพ่นๆ ฟ่านๆ เก้อๆ กังๆ ถ่อยๆ ถ่อยนี้มาเที่ยว ไม่เกิดประโยชน์อะไร ดูให้เกิดประโยชน์ซีไปที่ไหน เจ้าของไม่รู้ละ มาแบบเห่อๆ นอกจากนั้นยังมีหยิ่งๆ ด้วย เราดูดับมัน โอ้ย น่าทุเรศ พิลึกจริง ๆ พุดให้มันชด จ้าอยู่ นี้ นอกจากไม่พุดเฉยๆ

ธรรมพระพุทเจ้ามาเหยียบได้หรือ กิเลสมันเหยียบธรรมทุกวันนี้ กิเลสนี้เหยียบธรรมๆ เย่อหยิ่งจองหองพองตัว เหยียบหัวธรรมไปเรื่อย ๆ มันไม่รู้ตัว ให้อ่อนจิตเข้ามาดูใจตัวเองมันเป็นเหมือนไฟเห็นไหมละ ถ้านำธรรมเข้าไปนี้แล้วจะชุ่มเย็นตลอดเวลา ขอให้พี่น้องทั้งหลายเอาไปพิจารณา

ไม่มีพระองค์ใดละพุดในประเทศไทยจะพุดแบบอิตาบวันนี่ อิตาบวันนี่พุดเป็นภาษาธรรมไปเลย ตรงไปตรงมา พุดอะไรก็พุดเถอะเรื่องชื่อของอิตาบวัน เขาตั้งไว้นั้นชื่อพาดตั้งแต่ชั้นราชชั้นอะไรมาถึงชั้นธรรม เราเลยบอกใครอยากไปกราบพระธรรมวิสุทธิมงคลหรือพระราชอะไรก็ไม่รู้แหละบนศาลาอันนี้ให้ไปกราบ ถ้าใครอยากกราบหลวงตาบัวอยู่ใต้ถุนศาลาให้มากกราบนี้ เลยมาตั้งแต่ใต้ถุนศาลา ข้างบนเขาเลยไม่ขึ้น

ขอให้พากันพิจารณาให้ดี วัดนี้มีภูมิระเบียบทุกสิ่งทุกอย่าง เห็นไหมเขียนไว้ นั้น ท่านมีภูมิระเบียบ ท่านรักษาความดีงามทั้งหลาย ท่านไม่ปล่อยให้ละอะๆ เทอะๆ ใครมาท่านก็เตือนไว้นั้น เตือนเพื่อความดีงาม ไม่ได้เตือนเพื่อความเสียหายแก่ผู้มา และผู้อ่านแต่อย่างใด ขอให้อ่านแล้วเอาไปพิจารณา ธรรมพระพุทเจ้าทำโลกให้ล่มจมที่ไหนมี นอกจากกิเลสเท่านั้น จมเรื่อย ๆ ไอ้กิเลสนี้ ไอ้ตัวพองๆ ตัวแก่งๆ นั้นแหละกิเลส กิเลสมันไม่ยอมตน มันพองตลอดๆ เหมือนอึ่งอ่างกับวัว วัวคือหลักธรรมชาติได้แก่ธรรม อึ่งอ่างได้แก่กิเลสมันชอบพองตัวๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

วันเสาร์เป็นวันว่างให้สะอาดแสวงหาความดีงามเข้าสู่ใจ อย่าปล่อยให้ใจฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไปโดยถ่ายเดียวไม่ดี จะให้พร

หลังจึงหัน

(พระครูจิตตการโกวิท วัดสุวรรณจินดาราม ท่านถามปัญหาว่า ปัจจัยการหรือ ปฏิจจสมุปบาท มีธรรมขั้นต้นว่า อวิชชาปัจจุยา สงฺขารา อวิชชาเป็นปัจจัยให้

เกิด วิญญาณอกิสังขาร หนึ่งทั้งสามประการนี้จะมีขึ้นได้ต้องอาศัยรูป-นามเป็นเหตุใช้หรือไม่ครับ จึงจะมีบุญบาป ส่วนตัววิชาคือความไม่รู้เป็นชื่อธรรมเฉยๆ ไม่มีรูป ไม่มีนาม ไม่มีจิต ไม่มีวิญญาณ จะทำกรรมได้อย่างไร กราบเรียนแล้วแต่เมตตา ท่านรอฟังทางวิทยุอยู่ครับ) ไม่ทราบมีรูปมีนาม หรือไม่มีไม่รู้ วิชาปจฺจยา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ วิชาปจฺจยา สงฺขาร สำหรับผู้ที่มาถามไม่ทราบว่าเคยปฏิบัติหรือไม่เคยก็ไม่ทราบ การตอบจึงตอบยาก

ความรู้นี้เป็นความรู้ของศาสดาองค์เอก ปฏิจฺจสมุปบาท หรือ วิชาปจฺจยา วิชาเป็นปัจจัย คือหนุ่ให้เกิดสังขาร สังขารก็คือสังขารสมุทัย สังขารธรมดา สังขารของพระอรหันต์ สังขารของปุถุชนต่างกัน สังขารของปุถุชนนี้เป็นวิชาปจฺจยา สงฺขาร สังขารของพระอรหันต์เป็นวิชาชยเตว อเสสวิราคนิโรธา สงฺขารนิโรธา สังขารไม่มีกิเลส ต่างกันอย่างนี้ ทีแรก วิชาปจฺจยา สงฺขาร สงฺขารปจฺจยา วิญญานํ เรื่อยไป เอเวเมตสฺส เกวลสฺส ทุกฺขกฺขณฺธสฺส,สมุทโย โทติ เหล่านี้เป็นสมุทัย เป็นวิภูวนเป็นลูกโซ่ต่อกันไปเลย

พอวิชาดับเท่านั้นวิชาชยเตว อเสสวิราคนิโรธา สงฺขารนิโรธา ดับๆ หมด กิเลสดับที่ใจแห่งเดียว กิ่งก้านสาขาดอกใบที่ออกมาจากใจดับหมด เหมือนกับต้นไม้ ถอนรากแก้วมันพรุดขึ้นมาเท่านั้นกิ่งก้านสาขาดอกใบ ใบก็ติดดอกก็ดีไม่ต้องไปพรรณนา แต่ท่านพรรณนาไปนั้นเพื่อจะให้เข้าใจ สมกับว่าเป็นศาสดา ถ้าธรมดาแล้ว ถอนรากแก้วขึ้นมาแล้ว กิ่งก้านสาขาดอกใบไม่ต้องบอก ดับไปพร้อมๆ กันเลย วิชาชยเตว พอวิชาดับเหล่านั้นดับหมด สังขารก็ไม่มีสมุทัยแล้วที่นี้ เพราะสังขารสมุทัยได้แก่วิชาเป็นตัวหนุ่ วิชาปจฺจยา สงฺขาร นี้ก็ต่อเรื่อย สงฺขารปจฺจยา วิญญานํ วิญญานํปจฺจยา นามรูป. เรื่อย คือมันแตกเป็นต้นเป็นลำแล้วก็เป็ดอกเป็นใบไป เหมือนต้นไม้พอถอนรากแก้วขึ้นมาแล้ว ไม่ว่ากิ่งก้านสาขาดอกใบดับไปด้วยกันหมด

เราอยากให้คุณผู้ถามปัญหาหรือท่านผู้ใดก็ได้ปฏิบัติต่อจิตใจ ตัวที่เกิดปัญหาถามอยู่เวลานี้บ้างจะดีนะ พระพุทธเจ้าเป็นต้นแห่งปัญหาจากภาคปฏิบัติ รู้ปัญหาจากภาคปฏิบัติ พระสงฆ์สาวกอรหันต์ท่านปฏิบัติรู้สิ่งเหล่านี้จากภาคปฏิบัติ งามเฉยๆ ก็เป็นนกงุนทอง แก้วเจ้าขา พอพูดอย่างนี้ทำให้เราย้อนไปคิดถึงเราอ่านนิพพานอยู่นั้นนั้นเวลาเรียน อ่านนิพพานนั้นละในตำรา ตำราก็ออกจากศาสดาเป็นผู้บอกเรื่องนิพพานมี แต่คนมีกิเลสไปอ่านเช่นเรา นี้ อ่านนิพพานอยู่นั้น นิพพานมีหรือไม่มีนา นั้นเห็นไหมละ คือมันตาบอดมันไม่เห็นนิพพาน

จนกระทั่งได้ออกความคิดขึ้นมาอีกทีหนึ่ง ถ้าท่านผู้ใดมาชี้แจงเรื่องว่านิพพานมีอยู่ ด้วยความสัตย์ความจริงเป็นที่แน่ใจแล้ว เราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านผู้นั้น แล้วจะเอาตายเข้าว่า คือปฏิบัติเพื่อพระนิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น อ่านนิพพานอยู่นั้นมันยังเป็นไปได้ คิดดูซิ ยังถามหาท่านผู้ใดที่มีความสามารถมาชี้แจงบอกว่านิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านนั้นแล้วจะปฏิบัติเอาตายเข้าว่าเลย เป็นอย่างนั้นละกิเลส อ่านพระนิพพานมันก็ลบพระนิพพานอยู่ต่อหน้าต่อตาว่าอย่างไร

พอไปหาหลวงปู่มั่นเท่านั้นละ ท่านกางเรดาร์ไว้แล้ว ใส่เปรี้ยงเลยนะ ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลย จะเป็นคำพูดเด็ดขาดหรือเป็นคำพูดดูดำดูขาวอะไรก็แล้วแต่ นี่ละพลังของธรรมท่านแสดงออก เมตตาคือผู้ตั้งอกตั้งใจฟังจริงๆ เพราะเราไปฟังด้วยความตั้งใจ ทุกกระเปียดเลย เราจะฟังให้ถึงที่ถึงฐานจากท่านผู้วิเศษ ท่านมาหาอะไร มาหา มรรคผลนิพพานหรือ นั่นขึ้นแล้ว ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม แล้วฟาดไปดินฟ้าอากาศจนกระทั่งรอบโลกธาตุไม่ใช่กิเลสตัณหา ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไล่เข้ามา กิเลสตัณหาจริงๆ มรรคผลนิพพานจริงๆ อยู่ที่ใจ ไล่เข้ามาๆ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ใจ

เราจึงอยากให้ชาวพุทธเราได้ปฏิบัติธรรมบ้าง จะหายสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพาน พุทธศาสนานี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ไม่เป็นอื่น เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ผู้ที่มานับถือพุทธศาสนานี้มันไม่จริงไม่จัง เหลาะๆ แหละๆ เป็นตลาดแห่งกิเลสตัณหา กลายเป็นตลาดมูตรคูไปเสียทั้งๆ ที่เป็นชาวพุทธ มันจึงไม่ได้เรื่องได้ราว ถ้าปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ที่เราออกยาวๆ ว่า สุวักขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ไม่มีที่แก้ไขดัดแปลงตรงไหน จะเอาเพิ่มเติมก็ไม่ได้ จะดึงออกก็ไม่ได้ พอดี นั่นธรรมพระพุทธเจ้า

แต่พวกเรามันไม่พอดี อ่านสวากขาตธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้วมันก็ไม่ชอบอยู่กับผู้อ่าน เพราะผู้อ่านมีแต่กิเลสเต็มตัว แยกส้วมแยกถ่านไปอ่านมันก็เป็นส้วมเป็นถ่านไปหมด ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร นี่พูดไปถึงไหนเราก็เลยไปใหญ่เลย (ขอโอกาสที่พระท่านถามหมายความว่า อวิชชาไม่มีรูปมีนามก่อให้เกิดสังขารได้ เคยฟังจากท่านอาจารย์ฝันท่านบอกว่า จิตเดิมแท้เป็นพ่อแม่ของอวิชชา หมายความว่าอวิชชาอาศัยจิตเดิมก่อให้เกิดสังขารขึ้นมา) ก็ ฐิติภูต ท่านก็ว่าไว้แล้ว ฐิติภูต. อวิชชาปจฺจยา ถอดจากนี้ไป โห เวลามันมีดนี้ อ่านนิพพานอยู่นั้นแหละอ่านนิพพาน นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ทั้งๆ ที่อ่านนิพพานของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้แล้ว บอกความจริงมา เราก็มาอ่าน อ่านก็คนมีกิเลสอ่าน หลับตาอ่าน นิพพานมีหรือไม่มีนา เป็นในเราเอง

เวลาไปหาท่านท่านก็ใส่เปรียง หาหลวงปู่มัน ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลย ชี้ไปต้นไม้ ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่กิเลสตัณหา ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไล่ไปครอบแดนโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลสตัณหา ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสตัณหาแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่จิต ท่านไล่เข้ามานี้เลย แล้วก็ไล่ให้ภาวนา เอาเปิด ๆ ที่จิต พระพุทธเจ้าเปิดที่จิต พระสาวก อรหันต์เปิดมรรคผลนิพพานที่จิต ไม่ได้ไปเปิดที่ไหน ท่านจี้ลง ๆ เอาไว้ อย่างนั้นละ ท่านผู้รู้แล้วพูดอะไรแมนยำ ๆ เราพวกตาบอดอ่านนิพพานก็ยิ่งสงสัยนิพพาน จะให้ว่าอย่างไร

เดี๋ยวนี้นิพพานหรือธรรมพระพุทธเจ้าจะเป็นกระดาศเศษนะ อยู่ตามตำรับตำรา พวกเราไปอ่านก็เป็นหนอนแทะกระดาศไป คือไม่สนใจจะปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า โลเลโลกเล็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นชาวพุทธ หาความจริงจากตัวเองที่เป็นลูกชาวพุทธไม่ได้เลย นี่ละมันเสีย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยภาคปฏิบัติ ก็เราไม่ปฏิบัติเลยจะเอาความจริงมาจากไหน ก็อ่านเหมือนนกขุนทอง อ่านไปเป็นหนอนแทะกระดาศไป เรียนจบชั้นไหน ๆ ให้ชั้นให้ภูมิกันไป ชั้นนั้นชั้นนี้ นับแต่นักธรรมตรี โท เอก แล้วเปรียญตรี เปรียญโท เปรียญเอก สุดท้ายก็เอกตาข้างเดียว ถ้าอันนี้บอดด้วยแล้วบอดหมดเลย

โยม ลูกมีปัญหาจะถามเจ้าค่ะ

หลวงตา เอาถามมา ถ้าตอบได้จะตอบ ถ้าตอบไม่ได้ก็ไม่ตอบ เอาว่ามา

โยม ในการปฏิบัติธรรม เมื่อเราปฏิบัติได้ช่วงหนึ่งแล้วจะมีความรู้สึก ว่าเบื่อ ถ้าปฏิบัติธรรมสัก ๑๐ วัน สมมุติว่าเราได้พบอะไรสักอย่างที่จิตใจเรามีความสุขมาก ทีนี้จิตใจเราเกิดเบื่อหน่าย แทนที่เราจะนั่งได้และปฏิบัติต่อไปจากที่เราได้แล้ว กลับเป็นนิ่ง ๆ ทำให้รู้สึกว้าเหว เบื่อสักสองสามวัน มีวิธีแก้ไขอย่างไรเจ้าค่ะหลวงตา

หลวงตา ความเบื่อเป็นธรรมแต่มีกิเลสแทรกอยู่ มันยังไม่หมดมันก็เบื่อ พอหมดแล้วมันก็ไม่เบื่อ แสดงว่ากิเลสหมด เอาพิจารณาไป พอพูดอย่างนี้มันคึกคักนะ พูดจริง ๆ ก็มันจำครอบโลกธาตุอยู่นี้จะว่าไง ไปไหนไม่ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอนมันจำอยู่ นั่นละนิพพานเที่ยง เป็นธรรมชาติ อาศัยขั้นที่เป็นสมมุติดินน้ำลมไฟ ธรรมชาติ นั้นไม่ใช่สมมุติ จำอยู่อย่างนั้น

พอใครพูดขึ้นมามันติดฝังทันที อยากให้รู้ให้เห็นดังที่วานี้บ้าง ธรรมะ พระพุทธเจ้าเป็นโมฆะแล้วหรือ มันถึงลูปคลำก้นอยู่พวกชาวพุทธเรา ไม่สนใจปฏิบัติ มันก็ลูปคลำละชิ อ่านไปเหมือนหนอนแทะกระดาศ อยากให้ปฏิบัติ เอามันเบื่อก็เบื่อ เอาพิจารณาตรงนี้ละ เข้าใจหรือ พิจารณาร่างกายหรือเปล่าทุกวันนี้ (พิจารณาค่ะ) เอาตรงนี้ละตรงมันจะเปิดโลกธาตุ ที่แรกทำจิตให้สงบ จะสงบด้วยธรรมบทใดก็ได้ เช่นพุทธ

โธ หรือธัมโม หรือสังโฆ บทใดก็ตาม มีสติจับอยู่นั้น ไม่ให้จิตส่งไปสู่ภายนอกอันเป็น
เรื่องของกิเลส เองงานให้จิตทำ คืองานของธรรม

พุทโธเป็นงานของธรรม นอกจากนั้นเป็นงานของกิเลส คิดไปเรื่องใดมีแต่กิเลส
ถ้าคิดเรื่องธรรมมีสติครอบอยู่เป็นเรื่องของธรรม แล้วจิตจะสงบไม่เป็นอื่น สงบได้ พอ
สงบแล้วก็จะแน่นหนามั่นคงขึ้นไป ๆ ที่นี้พิจารณาออกทางด้านปัญญา เรื่องธาตุเรื่อง
ขันธ สกกลายของเขาของเรา สภาพทั้งหลายนี้ทั่วแดนโลกธาตุ พิจารณาเข้าไป มันเบื่อ
หน่ายมันจะปล่อย เบื่อแล้วก็ปล่อย ไม่ยึด เบื่อมากเท่าไรก็ปล่อยไป เข้าใจหรือ

โยม แสดงว่าถ้าเกิดอาการเบื่อ แล้วเราก็นั่งดูความเบื่อยุ่อย่างนั้นใช้
ไหมเจ้าคะ คล้ายเราได้สิ่งหนึ่งแล้วเกิดปีติ (ใช้) แต่พอเกิดปีติก็เลยนิ่ง แทนที่จะเขยิบ
ขึ้นไปอีก ปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก กลับต้องรอรยะหนึ่ง

หลวงตา ต้องอย่างนั้นซิ มาพูดให้ฟังสักหน่อย พุดวอก ๆ อยู่คนเดียวไม่
เป็นท่า พุดให้ฟังหน่อยซิผลปฏิบัติเป็นอย่างไร ผลปฏิบัตินี้มันจ้อออกจริง ๆ เต็มภูมิ
แล้วจ้อไปหมดเลย จิตดวงนี้ไม่มีเบื่ออะไร หมดความเบื่อ ความรักความซังหมด เป็น
ธรรมชาติอันหนึ่งเท่านั้นเอง มันครอบโลกธาตุ เข้าใจแล้วหรือที่พูด ให้ไปพิจารณา

โยม คนธรรมดาไม่ได้บวช แต่ชอบปฏิบัติธรรม แล้วมีโอกาสได้ชิม
พระนิพพานได้บ้างไหมเจ้าคะ

หลวงตา เริ่มภาวนานี้เริ่มจะเข้าชิมละ แต่อย่าชี้เกี้ยว ถ้าชี้เกี้ยวไม่ได้ชิม
ให้พยายามหนักเข้าไป ๆ จะได้ชิมเข้าไป ๆ กินไป ๆ จนอิมเข้าใจไหม อิมแล้วหมดความ
เบื่อ ทุกอย่างหมด มันเบื่อเพื่อจะปล่อย

โยม การที่ชิมอยู่ได้นิดเดียว หรือได้นานขึ้นอยู่กับเพศของเราไหมเจ้า
คะ

หลวงตา ไม่ว่าพระว่าโยม จิตไม่มีเพศ ใครปฏิบัติธรรมแล้วจะได้ชิมธรรม
เรื่อย ๆ ถ้าปฏิบัติตามกิเลสเราไม่อยากจะพูดว่าชิมกิเลส มันจบไปเลย เดียวนี้พวกเรามี
แต่จบเลยกับกิเลส ถ้าธรรมแล้วอย่างมากที่สุด เข้าใจแล้วหรือ เอาว่าไป

โยม มีหลวงปู่บางท่านบอกว่า เหตุที่เราได้ชิมนิดหน่อยเพราะตัวเรา
หนัก ตัวเราหนักเกี่ยวกับการปฏิบัติในเรื่องของอาหาร หรือเกี่ยวกับว่าเรายังตัดยังต้อง
ให้บริสุทธิ์กว่านี้อีกเจ้าคะ

หลวงตา อย่าไปวินิจฉัยกับท่านผู้ใดมากนัก ยิ่งกว่าวินิจฉัยตัวเอง ให้ดู
ตัวเอง มันเบื่ออะไรไม่เบื่ออะไรพิจารณาอันนี้ ความรู้มันจะแตกออกไป ๆ จะเข้าใจ มัน
จะคัดเลือกของมันออก อะไรปลอมมันจะปิดออก อะไรจริงมันจะยึดเข้าไป ๆ เอาตรงนี้
นะ อย่าไปเอาครูบาอาจารย์องค์นั้นองค์นี้เข้ามายึดเกินไป ให้ยึดชั่วเล็กน้อยที่จะเป็นคติ

จากนั้นก็มาปฏิบัติให้มันเป็นขึ้นในใจแล้วมันจะค่อยรู้ค่อยเห็นเข้าไป เข้าใจแล้วหรือ
เท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz